Лучия Вакарино

Произшествия на снимачната площадка

Илюстрации Паола Антиста



ИЗДАТЕЛСТВО ФЮТ

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2014 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2020 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing

Text by Lucia Vaccarino
Illustrations by Paola Antista

Original edition published by RCS Libri S.p.A. (Fabbri Editori)
Original title:
Me, Mum & Mystery • Una fiction in giallo

Copyright Shutterstock for photos as indicated in the original Italian edition

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia
foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

Детективска агенция МАМА И АЗ
Произшествия на снимачната площадка
© Издателство „Фют“, 2020
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-601-8

Пролог

– Натам! – викна полицайката, като сочеше една изоставена фабрика.

Копринените ѝ червени коси се развяваха на вятъра. Беше млада и ръцете ѝ, стиснали пистолета, трепереха.

– Спри! Не влизай там! – отговори мъжът срещу нея с премерено спокойствие. В сините му очи гореше трескава светлина, докато с привичен жест вдигаше предпазителя на пистолета си. Единственият видим знак за притеснение беше бръчката, прорязала челото му.

– Но... детектив... – поколеба се полицайката. – Заподозреният ще избяга!

– Не спори с мен! Червения дявол е прекалено хитър. Иска да ни накара да влезем вътре. Това е планът му!

– План за какво? – присви устни полицайката.

– Да ме унищожи! Знаеш, че Червения дявол е мой смъртен враг. Търся го вече десет години, откакто пред очите ми застреля моя колега и приятел Брус...

Погледът на детектива за миг се отнесе някъде далеч, после отново стана твърд като стомана.

– Аз ще отида! – заяви решително той и стисна ръката ѝ. – Аз съм виновен, че Червения дявол е още навън... Трябваше да го спра още преди години, макар и с неговите методи.

– Неговите методи? – потръпна момичето. – Но вие не сте такъв човек!

– Вече си мисля, че щеше да е по-добре да съм такъв. Стига! Вече реших, влизам сам!

– Прекалено опасно е!

– Ще рискувам. Има моменти, в които един мъж трябва да се изправи пред съдбата си – детективът ѝ обърна гръб и тръгна към фабриката.

– О, я стига! – въздъхна Емили, свита на кълбо на дивана до майка си Линда, и с досада махна към телевизора, по който вървеше епизод от популярния полицейски сериал „Детектив Грийн“. – Докато тия двамата губят време в празни приказки, Червения дявол сигурно вече е избягал и е успял да извърши още няколко престъпления!

Линда се протегна и лапна още две пуканки от купата на слънчогледовожълти ивици.

– Емили, това е просто филм!

Емили въздъхна и грабна пълна шепа пуканки.

– Тоя „Детектив Грийн“ е сбъркан целият. Бас държа, че онези, дето са написали сценария, никога не са срещали истински детективи!

Ако Емили можеше да ги срещне, със сигурност щеше да им каже едно-две неща. Поне така си помисли в онзи момент. Изобщо не очакваше, че много скоро пътищата им наистина ще се пресекат.

Среща в три часа с Дж. + Р. + С.

Да прибера летните дрехи!

Познайте кой изостава!

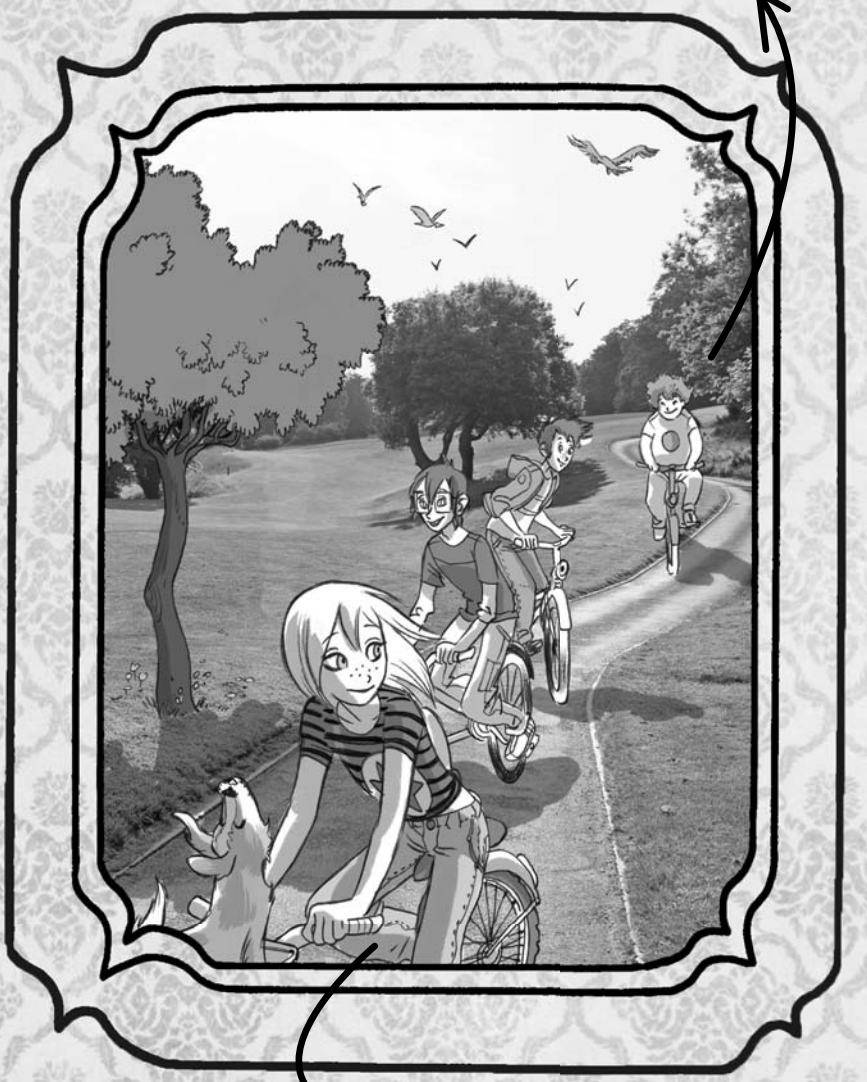

Последните летни обиколки с колело...

1. Една следователка на училище

– Ето, вземи, би трябвало да са достатъчно – каза Линда и подаде на Емили няколко банкноти.

Емили ококори очи – не бяха ли твърде много! Но в крайна сметка тя за пръв път сама отиваше да купи необходимите ѝ за училище неща. Усмихна се малко пресилено, за да не издаде притеснението си. Вече беше на единайсет години и след няколко дена започваше новата учебна година в ново училище и с нови съученици и затова ѝ се искаше да не се излага пред тях и да изглежда като малко момиченце. Тъй че малко свобода си беше направо необходима. А и откакто бяха напуснали Лондон – за щастие! – тя беше започнала да се отпуска и гледаше да не се поддава на страховете на майка си. Макар че невинаги успяваше...

И освен това, помисли си Емили с чувство на гордост, всъщност тези пари аз съм си ги спечелила!

Да, защото Емили не беше обикновено момиче на единайсет години. Беше внучка на детектив, на странния и загадъчен Орвил Райт, и от него беше наследила къщата на „Оук Роуд“ №1, а заедно с нея – и детективската агенция „Райт“.

– Виждала ли си някъде якето ми с качулка? – попита Емили, докато прибираше портмонето на сигурно място в чантата си. Лятото свършваше и навън ставаше студено, особено в облачни дни като днешния.

– В кабинета, на креслото – отговори майка ѝ.

Емили влетя в кабинета, където беше и седалището на детективската агенция.

Обичаше тази стая, сигурно е била любима и на чичо Орвил, ако се съдеше по грижливостта, с която всяко нещо в нея беше сложено на мястото си. Това съвсем не означаваше, че в стаята всичко беше по конец – редът не беше отличителна черта на семейство Райт. Според Емили безредието беше знак за жива и будна мисъл. И не пропускаше да го повтаря

на майка си, когато тя ѝ се караше заради нещата, които разхвърляше навсякъде.

С влизането си Емили отново усети неповторимия аромат на дърво, на плат, на стара пластмаса, на цветя и на хартия. Особено на хартия. Целите стени бяха заети от библиотека, пълна с пожълтели и овехтели томове, които момичето много обичаше и ги четеше по всяко време. Криминални романи, учебници по разследване, сборници със закони...

Но това, което Емили най-много обичаше да чете, бяха бележниците с мека корица – солидна колекция от спомени на чичо Орвил, написани от собствената му ръка, с малко остарелия му и разхвърлян почерк.

По библиотеката бяха подредени и безброй странни предмети – статуетки, часовници, лули, един пантоф и дори позлатен кран от чешма, пазен в стъклена кутийка. Всички те бяха останали от разследванията на чичо Орвил.

– Мяу! – възмути се Пърси, проскубаната и недружелюбна котка порода девън рекс, наследена от чичо Орвил заедно с всичко останало, когато Емили измъкна червеното си яке, върху което тя се беше свила на кълбо.

Емили, заета с мислите си, разсеяно я погали по главата. За пръв път тя се чувстваше на мястото си, откакто в началото на лятото наследи детективската агенция „Райт“. Сега имаше цел, имаше славна семейна история – нещо, което за дете като нея, изгубило баща си, беше важно. А я очакваше и блестящо бъдеще! За съжаление, нищо от това нямаше да ѝ помогне в училище.

Емили въздъхна. Не че училището не ѝ харесваше. Винаги беше обичала писането, книгите, историята... Географията я очароваше, математиката – малко по-малко, но пък тя понякога предлагаше интересни главоблъсканици. Емили рисуваше добре и винаги беше имала отлични оценки по физическо възпитание.

Със сигурност не ученето я притесняваше, но преживяванията ѝ в училище до този момент не бяха особено приятни. За това отчасти беше виновна майка ѝ, която, докато живееха в Лондон, я беше записала в изключително скъпо и снобско училище, подлагайки се на големи лишения. Тя беше убедена, че това училище дава по-добро образование. И така Емили се беше оказала в обкръжението на

неприятни мамини синчета, които си говореха само за фирмени облекла, за детски ВИП партита и за суперскъпи игри.

В Блосъм Крийк Емили срещна новия си най-добър приятел – Джейми, сина на полицейския инспектор Пол Мълбъри. А Джейми я беше запознал, макар и с някои първоначални сблъсъци, с приятелите си от детството Райли и Скот. Емили беше прекарала последните дни с тях – караха заедно колело, представяха си луди приключения като герои от романи, изучаваха околностите на селцето.

Макар и понякога да се държаха идиотски, както само момчетата могат да се държат, Емили трябваше да признае, че тримата бяха наистина симпатични. Притесняваха я другите – как щеше да се чувства тя в новото училище, в което всички се познаваха още от детската градина? Щеше ли да бъде „чужденката“, „онази от Лондон“? Щяха ли да я смятат за различна? Много се надяваше, че няма да я вземат за снобка от града.

– Лещичке? Идваш ли? – извика весел глас отвън.

Емили се отърси от мрачните си мисли и грабна от масивното дървено писалище лич-

ния си детективски бележник. В крайна сметка семейните традиции трябва да се продължават.

– Лещичка?! – попита през смях майка ѝ от вратата.

Емили махна неопределено с ръка пред лицето си, сочейки дребните лунички по носа и бузите си.

– Всеки си има прякор – обясни тя търпеливо. – Джейми е Треската, защото като малък, когато по-големите искали да си правят шеги с него, той „отскачал“ веднага. Райли е Бухала, заради очилата.

– А Скот?

– Ами той е Смърфа Шиши или Топката Шиши, или просто Шиши.

– Е, някои са по-зле от теб, Лещичке... – разсмя се майка ѝ.

– Мамо, ти не разбираш, това не е обидно, ние се уважаваме помежду си...

– Лещичке! Да не би да ти омекнаха коленете? Ако те почакаме още малко, ще ни поникнат бради! – подвикна нетърпеливо Скот.

– Разбрах – побутна я Линда, – това е ваша момчешка работа!

Емили ѝ се изплези. С елегантните си ток-

чета и с неизменните бижута Линда трудно би могла да е по-различна от дъщеря си, която се чувстваше най-удобно с дънки и маратонки.

– Е, хайде, не се тревожи за училището! Приятелите ти ще са до теб – Линда беше доволна, че дъщеря ѝ се е сприятелила със свои връстници.

Емили отвори вратата, метна се на колелото си и настигна момчетата. Отново се усмихна. Всъщност майка ѝ беше права – нямаше защо да се притеснява толкова.

„Или пък има защо?“ – каза си Емили задъхано след няколко часа, когато се изкатери уморено на табуретката пред плота в смесения магазин. В краката ѝ лежаха торби и пакети, пълни с книги, тетрадки, моливи, гуми, флумастери, линийки, триъгълници. На другите табуретки се настаниха приятелите ѝ, потънали в оживен спор.

– А помниш ли оня път, когато Кони каза „...ами тогава, госпожо, може ли да изляза през прозореца?“ – говореше разпалено Райли.

– Кони е страхотна! – отговори Скот.

Джейми кимна утвърдително.

– Да, симпатична е. За щастие, ще бъдем заедно и в средното училище. В нашия клас ще е и Брандън, голям смях ще пада, той винаги ще каже нещо много забавно! Помните ли, когато учителката Роуз го сложи на един чин с Мълчаливия?

– А, вярно! – разсмя се Скот.

Емили се облегна на плота. Цяла сутрин тримата не спираха да говорят за хора, които тя не познаваше, спомняха си за разни случки, които изглеждаха много забавни, но тя не ги беше преживявала, и се смееха на стари реплики, които тя не беше чувала.

– Пррр! – наду бузите си Райли.

– Да, помните ли? Пррр! – разсмя се Джейми, все едно това беше много забавно, а от смях Скот почти падна от табуретката.

Това надхвърляше способността ѝ да разбира. Колкото и да се мъчеше, Емили не проумяваше нищо от това, което си говореха. А момчетата, развълнувани заради новото училище, продължаваха да си спомнят неща, случили се в старото, и да си разказват истории, неразбираеми за нея, без да забележат, че я карат да се чувства точно както не би искала – като чужденка, като лондончанка, като оная,

новата. И ако това се случваше с приятелите ѝ, какво оставаше за новите ѝ съученици, които тя още не познаваше... Емили въздъхна.

– Какво да ви донеса? – попита весело Рокси, собственичката на магазина.

– За мен геврек с глазура и черешов сок – отговори Джейми.

– За мен парче торта с бадеми и ягодово фрапè – каза Райли.

– За мен един мегамъгфин с три пласта шоколад, мляко с шоколад и захарни звездички – изреди Скот.

– За мен сок от праскови, благодаря – измърмори Емили, подпряла брадичката си с ръце.

– Емили, да не ти е зле? – погледна я внимателно Рокси, която знаеше, че момичето обожава сладкишите. – Да не би майка ти да те е заразила с абсурдните си здравословни мании?

– Не, само че... ядох много на обяд – каза Емили, която, естествено, не можеше да признае причината за лошото си настроение.

– Браво, трябва да се храниш! – одобри Рокси. – Мозъкът има нужда от захари. Пък и скоро започва училището... Готови ли сте?

– Да! – извикаха в хор Джейми, Райли и Скот.

– Да... – въздъхна Емили.

Рокси взе от стойката за списания местното тъничко и скучно вестниче.

– Получихте ли вече новите си униформи? – попита тя весело.

– Не, ще пристигнат утре – отговори Джейми.

– Униформи ли? – подскочи Емили, у която снобските лондонски училища бяха насадили неприязън към всякакви връзки на райета, блузки и плисирани поли. Мислеше, че в селските училища няма нужда от тия тъпи униформи. Или не беше така? Може би само бяха наречени униформи, а ставаше дума за обикновени блузи или пуловерчета в един и същ цвят...

– Има снимки във вестника – разгърна го Рокси.

Емили разгледа с ужас снимката на костюм със сако и чорапи на райета, тънка вратовръзка и естествено, плисирана пола.

„Ето, сега съм сигурна, новата учебна година ще бъде кошмар!“ – помисли си мрачно тя и още по-тъжно отпи от сока си от праскови.

Емили, костюмчето с пола е чудесно!

Мамо, да не би Силия да те е заразила?

Не стига, че започва училище... ами сега и униформа!

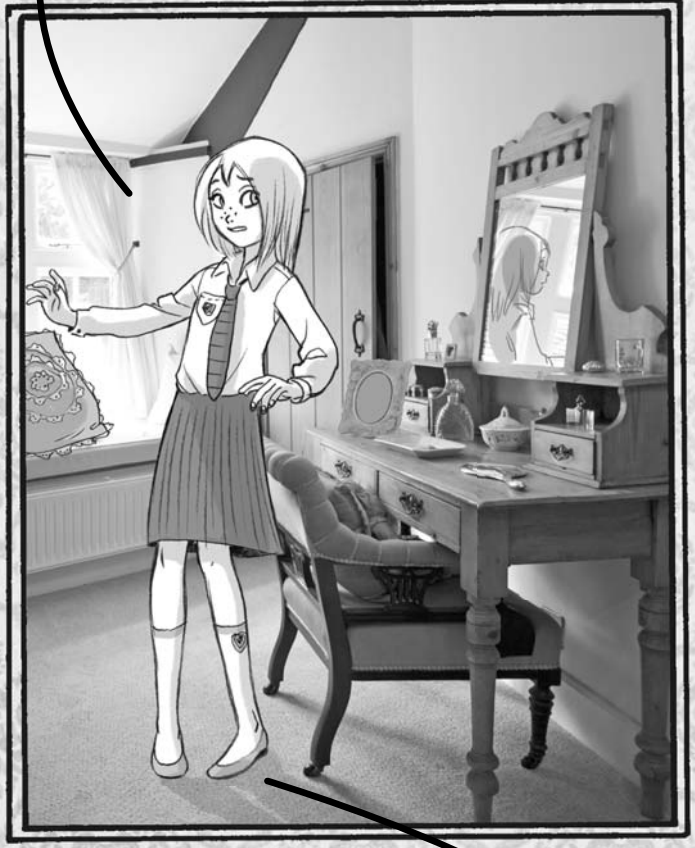

Полите не са за мен!